

de un demon, iar David mergea și-i cânta, după care demonul pleca. Mergea cu psaltirea și-i cânta. Când era cuprins de demonul deprimării, David mergea la el și-i cânta din psaltire și așa fugea demonul. Unde sunt cei care aleargă peste tot să afle vindecare pentru deprimarea lor?

Când vom învăța muzica bizantină și vom vedea întinericul venind, vom cânta o Slavă și întinericul care vine să ne cuprindă, ca un fel de melancolie sufletească, se va preface în cântare pentru Dumnezeu. Eu cred aceasta, și încă cu toată tăria. Vă spun că un muzician care iubește muzica și este evlavios, poate preface o greutate a sa într-o lucrare muzicală sau o lucrare gata alcătuită s-o cânte, s-o

redea. Astfel, în loc să plângă și să fie împovărat, al aduce o doxologie lui Dumnezeu”.

Omul sănătos trăiește în armonie. Iar armonia este virtutea. Starețul spunea:

„Muzica bizantină este foarte ușoară, atunci când sufletul o îndrăgește. Mare este folosul armoniei ce-l aduce în suflet! Cel care cunoaște muzică și are smerenie, are Harul lui Dumnezeu. E gata să se înfurie, să izbucnească, dar se teme să nu strice armonia, pentru că furia și toate aceste stări păcătoase nu se potrivesc cu armonia. Și astfel, încetul cu încetul, urăște răutatea și-și însușește virtutea, care este armonie”.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 22 februarie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta celor adormiți - Moșii de iarnă
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 23 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Ap. I Corinteni 8, 8-13; 9, 1-2; Ev. Matei 25, 31-46; glas 2, voscr. 2 → Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a Lăsăturii sec de carne) → Sfântul Sfințit Mucenic Policarp, episcopul Smirnei → Sfânta Cuvioasă Gorgonia

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

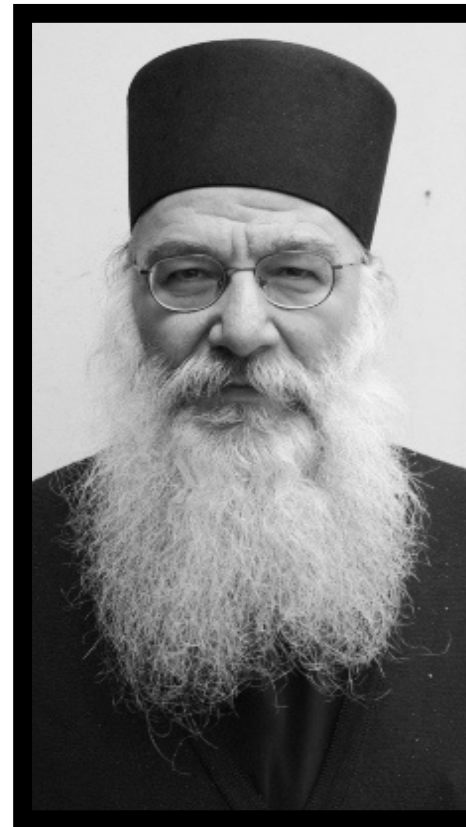

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

"Pocăința este înnoire sufletească." – Pr. Arsenie Muscalu

Nr. 568 / 16 februarie 2025

PĂRINTELE
MOISE AGHIORITUL
1952-2014

ESTE NEVOIE DE O SEVERITATE CU DREAPTĂ SOCOTEALĂ, PORNITĂ DIN DRAGOSTE

Tânărul din parabolă a plecat de acasă și nu-l putem îndreptăți. În căminul său era liniște, siguranță, îngăduință, îndestulare, dragoste, bună înțelegere, tandrețe. Dar tinerii care pleacă de acasă în zilele noastre nu întotdeauna părăsesc niște limanuri de liniște și adăpost, ci mări învolburate, cu permanente certuri conjugale, nemulțumiri, gelozii, suspiciuni, injurii și absența adevăratei iubiri. Mai mult decât simpla hrană, copilul caută afecțiunea. Studiile arată că, într-o mare măsură, criminalitatea juvenilă provine din lipsa dragostei parentale și destrămarea familiilor. Trăirile din copilărie îl însoțesc pe om întreaga viață. Cea mai mare bucurie a copilului este armonia, pacea și dragostea părinților săi, de la care își ia și modelele. Cu toate acestea, din păcate, în familie lipsește pacea, iar bucuria nu este una statornică și adevărată. Nervozitatea și stresul citadin au pătruns și în familii. Părinții nu mai sunt dascăli smeriți,

răbdători, îngăduitori și joviali, oameni de rugăciune. Vor să-și impună părerea lor cu forța, nu poartă un dialog, ci un monolog plicticos cu nesfârșite observații, apostrofări, directive, reproșuri și amenințări. Lipsa sincerității, a discreției, răceala și tot acest comportament nesăbuit creează o atmosferă familială încărcată. Din păcate, și familia elenă contemporană este afectată de monotonie și plictis, de neîncredere și mohoreală.

Nu spun că nu greșesc și copiii, dar cred că trebuie să fim mai aspri și exigenți față de cei mari, de părinți. De ce vor tinerii atât de adesea să plece de acasă? Nu cumva s-ar putea vorbi și de părinți risipitori? Nu cumva nepăsarea tatălui și pandaliile mamei au fost ceea ce i-a îndepărtat pe tineri? Nu cumva îi urmărea privirea mereu severă a unui tată dominator?

Dumnezeu-Părintele suferă, rabdă, nădăjduiește, așteaptă, oferă prilejuri multe și dese. Nu-și ceartă copiii, nu Se mânie pe ei, nu-i alungă, le vorbește cu bunăvoință, îi înțelege, Se poartă față de ei ireproșabil. Atitudinea Sa ne provoacă zdrobire. Dragostea Sa ne răscolește în chip înviator. Având un asemenea Tată, nu suntem îndreptățiți să zăbovim departe de casă, în afara ei. Suntem chemați la o neîntârziată întoarcere acasă, în noi înșine.

Cu toții să adoptăm atitudinea cuvenită și trebuitoare. Tații, capii de

familie, părinții, dascăli să fie îngăduitori cu copiii, să le impulsioneze râvna, să-i învețe prin exemplul luminos al propriei lor vieți să rabde, să nădăjduiască, să se roage. La fel și părinții duhovnicești, păstorii, să nu pună poveri de nepurtat, să nu spună ceea ce ei înșiși nu fac, ca să nu fie muștrați de înseși cuvintele lor, să nu se supere când nu sunt ascultați, ci să sporească atunci și mai mult rugăciunea, care este făcătoare de minuni.

Este o mare durere pentru un educator când copiii nu ascultă, nu se supun, calcă pe de lături, ori devin mai răi. Este nevoie de multă răbdare, pentru că pot să se întoarcă, să se căiască și chiar să ajungă mai buni decât cei socotiți a fi buni. Nu vrem să spunem prin asta că tatăl sau mama ar trebui să rămână fără grijă, orice s-ar întâmpla, în privința copiilor lor. Desigur, nu este cazul ca părinții să le arate în permanență toată îngăduința, să le facă concesii, să-i aprobe, să-i îndreptățească și să-i considere pe copiii lor cei mai deștepți și mai buni. Este nevoie și de o severitate cu dreptă socoteală, pornită din dragoste.

Prin urmare, nici nepăsarea nu e bună, nici indulgența dusă la extrem, dar nici severitatea dură și intransigentă din partea celor mari față de cei mici. Cu frica, teroarea și amenințarea nu vom obține roade atât de strălucite. Impulsionându-le copiilor râvna și laudându-le cu

măsură reușitele este mai bine. Să-i lăsăm să-și spună părerile, să aibă anumite inițiative, să deschidem cu ei un dialog. De asemenea, să nu credem că ceea ce avem mereu aproape este neapărat și un model excelent. Fiul mai mare era aproape, era și muncitor, și ascultător, dar s-a vădit până la urmă lipsit de smerenie și pocăință, îndărătnic, revendicativ, gelos, străin de dragostea frățască. Nu este bun cineva numai pentru că ne face pe plac și astfel ne satisface egoismul...

Unii sunt îngăduitori doar ca să fie îngăduitori și să le fie lor bine, iar alții sunt aspri ca să fie aspri, și iarăși să le fie bine. Nu le pasă atât de binele celui alt, nu se tem de Dumnezeu, țin cont doar de iubita lor persoană. Există o blândețe aspră și există o asprime îngăduitoare. Și într-un sens, și în celălalt, aceasta nu trebuie să satisfacă placul oamenilor, ci să vină din dragoste de Dumnezeu și de semenii. Avem multă nevoie de o severitate iubitoare, mulți dintre noi.

În cele din urmă, un desfrânat se pocăiește și devine sfânt, și se face praznic pe pământ și în cer, și bucurie pentru întreaga Biserică. La fel, un drept fățărăște sfințenia, se umple de o falsă sfințenie, își închipuie că este ceva și are pretenții la recunoaștere și respect – și tocmai el este risipitorul, nepocăitul, care nu ia parte la bucuria celorlalți și suferă amarnic în singurătatea egotismului său.

Tatăl, Părintele nostru, Făcătorul și Dumnezeu nostru, ne miluiește și ne arată îndurare, ne iubește și ne prea-iubește, ne înțelepțește și ne mântuiește. Din risipitori face sfinți, pe fățarnici îi rabdă și îi ajută, rugându-i implorator să se îndrepte, fără a-i sili vreodată, ca astfel să se pocăiască și să se mântuiască.

Sursa: **Monahul Moise Aghioritul**, *Cuviosul vameș și sfântul risipitor*, Editura Egumenita, Galați, 2016

SFÂNTUL PORFIRIE KAFSOKALIVITUL

MUZICA BIZANTINĂ VINDECĂ DEPRIMAREA

Muzica bizantină îl sfințește pe om fără jertfă. Un mijloc însemnat de vindecare a sufletului chinuit al omului căzut, al celui pătimas, este cu adevărat muzica bizantină. De aceea înțeleptul doctor al sufletului, Cuviosul Porfirie, spune:

„Muzica bizantină este foarte folosită de suflet. Nu trebuie să existe niciun creștin care să nu cunoască muzica bizantină. Toți trebuie să o învățăm. Ea are o legătură directă cu sufletul. Muzica îl sfințește pe om fără jertfă. Fără osteneală, veselindu-te, devii sfânt”.

Mai ales pentru vindecarea deprinderii, muzica bizantină este un mijloc foarte eficient. Muzica bizantină vindecă deprimarea.

„Într-o vreme, povestește Bătrânul, regele Saul fusese cuprins